

Καθώς τό παιδί, που σφραδευεται απ' την πρώτη γνώση της μοναξιάς,
 ο καιρός κι η απάντοχή θά κάνουνε συντριμμιά την καρδιά μου
 και θά'κω χάσει για πάντα τούς δρόμους, τούς δρόμους μου, σά
 θά μ' αφήσουνε να θρω από δω

Θά γυρίω γυρεύοντας σε παντού, στα ισοπεδωμένα τοπία, στα κομ-
 ματάκια εκείνου τού καθρέφτη, στις
 σπαταλημένες ματιές,

νά βρω ξανά τό πρόσωπό σου, την καρδιά μου
 γυρεύοντας
 και θά μιλώ ^{και θα μιλω} γι' αυτό τή γλώσσα, πού ήταν κάποτε δική μας,
 πού ήταν κάποτε τό μόνο δώρο μας πού μας είχε αποκτήσει
 μέσα στους Ίσκιους των νεκρών
 κρωμάτων των νεκρών
 εικόνων

Όταν σ' κύντες μας ήταν απλά επεισόδια της μεγάλης νύκτας πού
 άρχισε πριν - πόσον καιρό;

Πώς νά μερήσω τόν καιρό έδω μέσα, τις σελήνιατες σου διαλείψεις,
 πώς νά μερήσω την πορτία μου, τ' άστρικά σου πηδάλια,
 πώς νά μερήσω την πορτία μου, τα δαχτυλίδια, την απρόβλεπτη
 τραχιά της απουσίας σου,
 μέσα σέ τούτο τό άμείλικτο διαστηκόπλοιο,
 μέσ' στην καρδιά της πόλης πού ήταν κάποτε δική σου
 και τώρα τή διαγωνίζουσε τά τάνκς;

Έφτάπιλο τό κώος, στέγατο, πολιορκημένο μέσα κι έβω άπό τόν φόβο
 Οί φωνές των άγιάτων κοπάζουν κώδε θράϊν στις πεντέμισυ

Οι σερήνες ληλατούν κάθε θράδυ τη σωτηρία
 Οι κρημνισμένοι κάθε θράδυ ανεβήκιντοι νεκροί
 Και πάλι, πάντα, πως είναι τα χέρια σου; Ή φωνή σου πως;
 Θ' αντέξουν κι άποψε τα τοιχώματα; Ή δά χυμίζει το σκοτάδι;

Πως να μετρήσω;

Καθώς η πρώτη γνώση της μοναξιάς πού σημαδεύει - έφηβο κιά-
 λας - το παιδί

ή απουσία σου καρφώθηκε μαχαίρι κατακόρυφο στο κίρνοχρόνο
 Άνοιξε από παντός ξεπερραμένα στόματα ή αλαμπία, πού ένε-
 θρεύει, τα κεί καταβραχίστες,
 ό πληρωμένος χρόνος σπαρταρεί, μ' άφύσικα τινάγματα,
 ή μελλοθάνατη εμ' έχει

και γύρω μου, παντός, καταρσίς, κατάστιδα, στο χάος, στην καρδιά
 αμόσυρτες οι προκίτες από την άδωσότητα στο ρόνο, κι απ' το ρόνο
 στην τύψη, στο μοιρολόι, κι από
 κεί στον άλλο ρόνο,

Μά σου τραγουδίσω;

Μα κι η φωνή μου, π' άφραπύσσει μαχαίρωμένη, κτ' κωστήρεσέ ή κν' εμ' π
 Ρύκια των ουρανών μέε στην άχρύπνια τά μωλλιά μου, π' άγα-
 πώσσει, εστ' ετ' εσ' κωστή
 τά χέρια μου πλοκαμιά απελεπισμένα
 κι όπου κι άν ψάξω δέ σε θρίσκω πιά.

Τετράρωνα κομμάτια σκοτωδίας πίσω απ' τα σίδερα
 Η Ρωμισούνη προδομένη, προδοσία, μαχαίρι στην καρδιά ετ' οδυσπότης
 Τό πληγισμένο φως μετά τις δένα, οι θόρυβοι ανεβήκιντοι, οι άνασες,
 Ή δίχως νόημα δούσα, ή πολιορκία, ή απουσία, τό τοιχώμα τ' α
 φραπεί.

Καί θά μιλήω τούτη τή γλώσσα.

"Πως άλλαξε κίτο το παιδι", θά λένε οί άλλοι,
 κοιτώντας μέ μέ το μοναδικό μάτι τῶς τουργίτα Κύνλωπα
 Πητώντας μου τά τῶς μιλήσω, θιά τῶς
 κοιμώντας, οί άλλοι, εἰς δαιδαλικές νύκτες, πού θά σὺρλιάζη
 σκεπιάζοντας τά τάνκς, τ' ἀεραπλάνα, τὸ φόβο, τὸ εὐήκα τῶς
 εἰς νύκτες, χωρὶς ἐσένα, πού θά σὺρλιάζει ἡ προδοσία ἀπὸ
 πού θά σὺρλιάζουμε τὰ συντρίμια τῆς καρδιάς μου,
 τὰ συντρίμια, σάν τὰ παιδία τῆς Ζηνοβίας, ἀπ' τὰ πλάγια τῶς θεοῦ
 καί τῶς ἀπόγνωσις.

Γιατί κι ἐσένα θά σ' ἔχω χάσει, στό κεκλιμένο σιστάδι
 ὅπως κι ἐμένα,
 ὅπως καί τόν ἀήωνα
 πού θάταν δύσκολος ἀλλά κρᾶτος,
 κι ἄρα θά γίνει σπισημένο σκαρῶλι.

Χωρὶς ἐσένα, πῶς;

Σάν τὴν πρώτη μοναξιά, πού ἡ γνώση τῆς καρδίας θιά πάντα
 τὸ σῶμα μου θά διαλυθεῖ, τὰ κύτταρά μου, ἔκα πρὸς ἕνα, θ' ἀπο-
 πᾶνω σέ τούτο τὸ κρεβάτι τῶς Προκράστη, τὸν καιρὸ,
 τὸ σῶμα μου, ἠλιακὴ κηλίδα, θά ἐκτραχεῖ,
 γράφοντας τ' ὄνομά σου σ' ὄλους τοὺς σφαιρούς,
 τὰ κύτταρά μου, ἔκα πρὸς ἕνα, θά κινήσουν κ' ἀπολιώσουν τοὺς
 μέ τὴν ἠλικία τῆς ὀδύνης, μέ τὸ μαθῆ κεντὸ τῶ
 ἀνδρώπους, δειλιγῶς πείσω
 ἀπ' τὰ σίδερα

Θά στείλω τὰ ὄνειρά μου νὰ ταράξουν τὸ νυκτοκουρεμ ἐν ἑν ὕπνῳ
ἵνα στείλω τὸ φόβον καὶ φωλιάσει, στὶς ἀγύποπτες καρδιές τῆς
μὲ ὄταν θυμῶν ἢ ὑπάρχῃσι γιὰ καταμέτρηση,

"βραδέτευσέ", ἵνα πᾶσι οἱ ἄλλοι, παρεστῆσαν τὸ δάκτυλόν σου

καὶ μόνο σου θὰ ἴδῃς,
ἵνα εὐθὺς θὰ θυμῶσαι τὰ χέρια σου, ἐκείνη ἡ ἐκτεταμένη
τὸ δολὰ παράπονον τοῦ σιωπῆς, ἔξω ἀπὸ τὴ φυλακὴν,
εἰς κρημνὸν τῶν παιδῶν πάντων σὺν ταράσσῃ,
εἰν ἀπόρριψον τοῦ κινέζικου πορτραίτου,
τὰ ἑλληνικὰ αἰνίγματα - εἰ εἶν' αὐτὸ πού ἀνεβαίνει με
τὰ πόδια καὶ τὸ κατεβαίῃ σου
μέ μου εὐρέτα -

καὶ μόνο εὐθὺς θὰ ἴδῃς

πῶς, πῶς χάθηκε τὸ κορμί σου,
εἰ ἔστιν ἡ φωνή σου, εἰ ἡ ἀρρῦπια σου,
εἰ ἦχος ἔχει ὁ φόβος καὶ ἡ ἀπορριψὴ τὴ πρόσωπα

"θεέ μου καὶ εἰ νὰ δίνῃσαι τὰς κέρας αἰ ἀντροσωρήναι;"

Μονάχα εὐθὺς θὰ ἴδῃς.

ἔξω θὰ φιλῶ τὰ πᾶσι τῆς φιλίας σου.

II

Μακριά, πολύ μακριά, ακούγεται η ζωή
 ψηλά, πολύ ψηλά, λάμπουν τα φώτα - ίσως -
 τα φώτα, πού μᾶς ἐκλεξαν, της πολιτίας, πού μᾶς ἐκλεξαν
 κι η θύμηση ἀπ' τό τελευταίο λόγωμα καί τὰ βουνά, μῦρω,
 δικά μας.

Μακριά, πολύ μακριά, ὑπάρχεις. Πρέπει νά ὑπάρχεις.
 Σά νά μπορῶ ν' ἀφουγκραστῶ τό φέλιο σου, ζαντό, πῶς ἀπ'
 τοὺς ληισθημένους τίκνεις.

Κάποτε πού ὄλα θά μάδατοςγε,
 πού θ' ἀναλυώσει πάλι τό παγωμένο κέντρο τῆς μνήμης
 - τώρα, παντός, « ἡ κατάθεσή μου, ἡ διαθήκη, τί ἔπιπαι στήν
 κατάθεσή μου » -
 καί θά ζανάθουνε τὰ χρώματα - ἴσως -

κάποτε πού θ' ἀνοιχτοῦν οἱ πόρτες τῶν τόμων, τῶν
 σπιτιῶν, τῶν φυλακῶν, τῶν κόφων,
 νά λογαριάσωμε τοὺς νεκρούς μας, νά μοιραστοῦμε τὰ
 κωνάρια μας, τραγῶδια

κάποτε
 θά μάδεις κι εἶς
 τὰ ὑπάλωπα
 θά θυμυδεῖς καί
 εἶς
 μακριά, πολύ μακριά, ἔτσι η ζωή,
 θά εἶσαι

μαυριά

II

τότε

ἐγὼ δὲ δά' ὑπάρκω

III

Ὁ χρόνος παραμορφώθηκε.

Τὰ χρόνια πᾶν ἔρχεται παραμορφώθειαν.

Ξέρεις πῶς δά' με βρεῖς.

Ἐγὼ, ὁ φόβος. Ἐγὼ, ὁ θάνατος. Ἐγὼ, ἡ μήτηρ, ἀνήμερη.

Ἐγὼ, ἡ δύμνησι τῆς πρυφράδας τοῦ κερῶ σου. Ἐγὼ, ὁ καινός

τῆς καταφιέτης μας Ἰωῆς.

Θά πολιορκῶ τὸ «κείτα» τῆ δουλειά σου, με τὴν ἀφωτιά μου.

δά θρυμματίζω τὸν ὕπνο τῶς μ' ἄσμενα, φριουατιῶ, Βεργαλικά.

Σφαῖρες ἀμέτρητες δά πέφτουν στὰς ἀδιάφορως Γ.αβύττης,

ὥσπου ν' ἀρχίσουν καὶ σφαιδάζουν,

ὥσπου ν' ἀρχίσουν ~~καὶ~~ ν' ἀκαρωτιστούνται.

Ἐμένα, δὲ δά μπόρουν γὰ με σκοτώσουν.

Ὅμως, θάρρω, ἢ μόνου πᾶν-ἴσως-καταλάβουν θάλα τὰ παιδιὰ,

πλούσι ἀπὶ τὴν κληρονομιά μας

πρῶτη φορά,

τὰ παιδιὰ,

σκληρὰ στή μητρί, σκληρὰ γέ μας,

θά διαβάσων - ἴσως - ἔμμερα ἐπ' ἀδέξια μὲ μὲνύματα

των προτελευταίων ναυαγῶν

διορθώνοντας τὰ λάθη, σβήνοντας γὰ ψέματα,

ὀνοματίζοντας πωστά.

χωρίς ρομαντισμούς, τὰ παιδιά, χωρίς ἀκροαματισμούς
ἡλικίας,

σφραδισμένα ὑπὸ τὴν ἰατρική τὴ γνώση τῆς φωνητῆς,
τὸς δυνάμεις ποὺ
σὲ μᾶς ἔρχετο τόσο
πολύ καρδεῖ.

Κι ἂν τώρα σὲ γυρῶ ἀπελπισμένε στὰ πέλματα κώ-
ματα τῆς ἀγρύπνιας μου

κι ἂν τώρα κἀθὲ πῶ ἀνασαινω βραχίτη τ' ὄνομά σου
καὶ γίνεσαι ἡ κραυγή, ὁ ἄγγελος ποὺ πρὸλλοιμῆτις

κι ἂν τώρα μόνο ἐγὼ εἶ ἀποζητῶ ἴσως ἡ καρδιά μου,
τότε,

ὅταν ὁ κειρὸς κι ἡ ἀπαιτητὴ μὲ μάνω ἐξ ἑστέως
τὴν ἀπουσία σου,

ἂ φυσικὸ φαινόμενον τὴν ἀπουσία σου γιὰ πάντα
γυρῶ μὲν, σὲ κωρο, γὰν
τοπίο, σὰν τὸ ἡλιακὸ σου
φάσμα,

ὅταν θ' ἔρχω νὰ γυρῶ στοὺς σκοτεινοὺς δρόμους
τοῦ κόσμου,

μὲ μόνο μιά κούρτα ψευδαπόπετρα ἐγὼ μὲ ὀδυμῶν,
ἀτυφλώνοντας τὸν κόσμον μὲ τὶς λάμψεις τοῦ πρὸλλοῦ χέλιου
τῆς καλόρηθρας ποὺ κρυπτοῦσε
τὰ κλειδιά,

κουφαίνοντας τὸν κόσμον μὲ τὸς ἦχους τῆς ταρῆτσας,
μὲ εἰς κραυγὴς αὐτῶν ποὺ θρονοῦ-
στηκαν ἐν αὐτῶν πῶ Βασιλεῖον,

τραντάζοντας

~~καρπάζοντας~~ τον κόσμο με τη γλώσσα τούτη των θανάτων

Ίσως εσύ τότε θάκεις βρή το δρόμο στο δωμάτιο το
λεβήνιδο

Ίσως εσύ τότε θά στέκσαι, παρήφανο δεινρή, στο σπυρο-
δρόμι τού κόσμου,

μ' όλου τούς ποταμούς κ' φτάνουν μυστικά στις ρίζες σου,

Ίσως τότε γά παιδιά σου, μωρή μ' όλα τ' παιδιά,

νά προλάβουν τον ικερό και τη Ζωή - μιά ^{στηρή} _{απ' το χάος.} ~~στηρή~~ ~~απ' το χάος.~~

Και πιά δε θάκεις μείνει τίποτ' από μένα

ούτε η τύχη πού έμελλε νά γίνω

ούτε τό άρρηκτό ■ μου στο χέρι σου

ούτε τό πιά δικό μου, η γλώσσα μου,

(X) μιά θάκω διαλυθεί σ' όλου τούς ποταμούς τού κόσμου

θάκω γράψω τ' όνομά σου σ' όλα τ' κόνια των θυρών

θάκω διασείσει τό σκοτάδι, πού φοβόμουν, ως την άλλη όχθη

και τό κορμί μου - ίσως - νερό, μιά πάλι άκέραιο

θ' αναπαύεται

μέ γύρω τω τη δύση σου και τη λιάλυση Ζωή.

ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΠΟΛΙΟΡΚΙΑΣ

5

I

Καθός τό παιδί ποδ σημαδεύεται ἀπ' τῆς πρώτης γνώσης τῆς μοναξιάς,
ὁ καρδός κι ἡ ἑπαντοχὴ θά κάνουνε συντριμμία τὴν καρδιά μου
καὶ ἔγω χάσει γιὰ πάντα τοὺς ὁρμούς, τοὺς ὁρμούς μου, σὰ θά μ' ἀνοίξουνε νά
βγῶ ἀπὸ ἐδῶ.

θὰ γυρίσω γυρεωντάς σε παντοῦ, στὰ ἰσοπεδωμένα τοπία, στὰ κομματόκια ἐκείνου
τοῦ καθρέφτη, στὶς σπα-
ταλημένες ματιές,

νὰ βρῶ ξανά τὸ πρόσωπό σου, τὴν καρδιά μου
γυρεόντας
καὶ θά μιλῶ μονάχα τοῦτη τῇ γλώσσα ποδ ἦταν κάποτε δική μας
ποδ ἦταν κάποτε τὸ μόνο δικό μας ποδ μᾶς εἶχε ἀπομείνει
μέσα στοὺς ἰσκιούς τῶν νεκρῶν
χρωμάτων τῶν νεκρῶν
εἰκότων

ὅταν οἱ νόχτες μᾶς ἦσαν ἀπλὰ ἐκείσοδια τῆς μεγάλης
νόχτας ποδ ἄρχισε πρὶν-πόσον καιρός;

Πῶς νὰ μετρήσω τὸν καιρὸ ἐδῶ μέσα, τίς σεληνιακές του διαλεξίσεις, τ' ἄστρικά του
πηδήματα,
πῶς νὰ μετρήσω τὴν πορεία μου, τεθλασμένη, τὴν ἀπρόβλεπτη τροχιά τῆς ἀπουσίας σου,
μέσα σὲ τοῦτο τὸ ἡμελικτο εἰαστηρόπλοιο
μέσ' στὴν καρδιά τῆς πόλης ποδ ἦταν κάποτε δική μου
καὶ τώρα τὴν ἐξουσιάζουνε τὰ τάνης;

* Ἐπτάπλοιο τὸ χάος, στεγανό, πολιορκημένο μέσα κι ἔξω ἀπὸ τὸ φόβο μὲ τὰ χιλία πρόσωπα,
οἱ κραυγές τῶν ἀνιάτων κοπᾶζουν κάθε βράδυ στὶς πεντέμισο,
οἱ σειρήνες λεηλατοῦν κάθε βράδυ τὴ σιωπὴ
οἱ κοιμημένοι κάθε βράδυ ἀνεξιχνίαστοι νεκροί,
καὶ πάλι, πάντα ποὺ εἶναι τὰ χέρια σου; ἡ φωνή σου ποῦ;
ε' ἄντίξουν κι ἀπόψε τὰ τοιχώματα; * ἢ θά χιμῆζει τὸ σκοτάδι;

Πῶς νὰ μετρήσω;

Καθός ἡ πρώτη γνώση τῆς μοναξιάς ποδ σημαδεύει-ἔφηβο κιδλας- τὸ παιδί
ἢ ἀπουσία σου κερφόθηκε μαχαίρι κατακόρυφο στὸ χωροχρόνο μου
ἄνοιξε ἀπὸ παντοῦ ξετρελλαμένα στήματα ἢ ἀσχήματα, ποδ ἐνεδρεῖται, νὰ μὲ καταβροχθεῖται,
ὁ πληγωμένος χρόνος σπαρταρεῖ μ' ἀφύσικα τινάγματα,
ἢ μελλοθάνατοι εἰμ' ἐγὼ
καὶ γύρω μου, παντοῦ, καταμοσές, κατάσθηθα, στὸ χάος, ^{στὶς πληγές (+ α)} ~~στὴν καρδιά μου;~~
αἰμόσυρτες οἱ τροχιές ἀπὸ τὴν ἀδωότητα στὸ φόβο, ἀπ' τὸ φόβο στὴν τῆψη, στὸ μοιραλδὶ
κι ἀπὸ κεῖ στὸν ἄλλο φόβο.

Πά σοῦ τραγουδῶμαι;

Πά κι ἡ φωνή μου, ~~πά~~ ἀγαπούσες, μαχαίρι μωμένη.
Φόκια τῶν οὐρανῶν μέσ' στὴν ἄγρυπνια τὰ μαλλιά μου, ~~πά~~ ἀγακούσες,
τὰ χέρια μου πλακάρια ἀπεπιεσμένα
κι ὅπου κι ἂν εἶσαι δὲ σὲ βρῶσω πιά.

Τετράγωνα κομμάτια σκοταδιῶν κίσα ἀπ' τὰ ὄβερρα

* Ἡ βιμοσύνη προδομένη, προδοσία, μαχαίρι στὴν καρδιά
τὸ πληγωμένο φως μετὰ τίς ἔδρα, οἱ θόρυβοι ἀνεξήγητοι, οἱ ἄνδρες,
* Ἡ δέχως νόσημα θυσία, ἢ πολιορκία, ἢ ἀπουσία, τὸ ταίγερὸ τοῦ φρουροῦ.

Καίθά μιλω̄ μονάχα τούτη τη γλώσσα.

"Πώς άλλαξε αὐτό τὸ παιδί", θά λένε οἱ ἄλλοι,
κοιτώντας με μὲ τὸ μοναδικὸ μάτι τοῦ τουρίστα Εὐόλιμα,
ζητώντας μου νὰ τοὺς μιλήσω γιὰ τῆρας,
κοιμώνας, οἱ ἄλλοι, τίς παιδικολικὲς νύχτες ποὺ θά οὐρλιάζει ἀπὸ παντοῦ ἡ προδοσία
σκεπάζοντας τὰ τάνια, τ' ἀεροπλάνια, τὸ φῶς, τὸ βῆμα τοῦ φρουροῦ,
τίς νύχτες, χωρίς ἐσένα, ποὺ θά οὐρλιάζει ἡ προδοσία ἀπὸ παντοῦ,
ποὺ θά οὐρλιάζουν τὰ συντρίμια τῆς καρδιάς μου,
σκορπισμένα, σὺν τὰ παιδιά τῆς Σηροβίας, ἀπ' τὰ κέρατα τῆς γῆς καὶ τῆς ἀπόγνωσης.

Τίς νύχτες, χωρίς ἐσένα, πουθενά.

Γιατί κι ἐσένα θά σ' ἔχω χάσει
σὸ κινούμενο σκουῆδι
ὅπως κι ἐμένα
ὅπως καὶ τὸν ἄγωνα
ποὺ θάταν "ὀσκόλος ἄλλὰ ἄραιος"
κι ἔρθε νὰ γίνει σκαπισμένο σταφύλι.

Χαρίς ἐσένα, πῶς;

Διαφορετικά

Σὺν τὴν πρώτη μοναξιά, ποὺ ἡ γνώση τῆς χαρῆς γιὰ πάντα τὸ παιδί,
τὸ σῶμα μου θά ~~εὐαγγελιστὴ~~ τὰ κίτταρά μου, ἕνα πρὸς ἕνα θ' ἀποσυνδέοῦν
πάνω σὲ τοῦτο τὸ κρεβάτι τοῦ Προκροδοτή, τὸν καιρὸ,
τὸ σῶμα μου, ἠλικιὰ κηλίδω, θά ἐκτραγεῖ
γράφοντας τ' ὄνομά σου σ' ἄλους τοὺς οὐρανοὺς,
τὰ κίτταρά μου, ἕνα πρὸς ἕνα θά κινήσουν νὰ μοχλιάσουν τοὺς ἀνθρώπους
μὲ τὴν ἠλικιὰ τῆς δόξης, μὲ τὸ μαῖη κανὸ τοῦ αὐλινοῦ κίω ἀπ' τὰ σῶμα.

Τίτος

θά στείλω τὰ ~~ἄλλα~~ ἐπιγράμμά μου νὰ ταράξουν τὸ νοικοκυρεμένο ὕπνο τους
θά στείλω τὸ ~~ἄλλο~~ νὰ φυλιάσει στίς ἀνύπνες ~~καρδιές σου~~ *κατ' ἴκιν τῶν*
κι ὅταν θαρθεῖ ἡ ἐπιβλητὴς γιὰ καταμέτρηση
"ὀραπτεύσεις", θά πῶν οἱ ἄλλοι,
παρεξηγώντας τὸ θάνατό μου.

Καί μόνο ἐσὺ θά ἔβρεις,
μόνο ἐσὺ θά θυμᾶσαι τὰ χέρια μου,
τὸ θοῦλὸ κάρπυνο τοῦ σκυλίου εἴω ἀπὸ τὴ φυλακὴ,
τίς κιαυγὲς τῶν παιδιῶν πάνω στὴν ταράτσα,
τὴν ἀπόγνωση τοῦ κινέζικου πορτραῖτου,
τὰ ἑλληνικὰ αἰνίγματα—"τί εἶν' αὐτὸ ποὺ ἀνεβαίνει μὲ τὰ πόδια καὶ τὸ κατεβάζουν
μὲ κουβέρτα"—

καί μόνο ἐσὺ θά ἔβρεις
πῶς, ποὺ χάθηκε τὸ κορμὶ μου,
τὸ ~~ἄλλο~~ ἢ φωνὴ μου, ~~ποὺ~~ ἢ ἀγκύρια μου,
τὸ ἔχους ἔχει ὁ ἔβρος κι ἡ ἀπόγνωση τὴ προδοσία

καὶ σὰφάρε

"θεὸ μου καὶ τί νὰ γίνικαν τοῦ κόσμου οἱ ἐντρεμιμένοι;"

Μονάχα ἐσὺ θά ἔβρεις.

Ἐγὼ θά μιλω̄ τούτη τη γλώσσα.

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

Handwritten note:

... ..

... ..

20871

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

Handwritten note:

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

II

Μακριά, πολύ μακριά, άκούγεται ή ζωή
 φηλά, πολύ φηλά, λάρκουν τά φώτα -Γωας-
 τά φώτα, που μάς έκλεψαν, της πολιτείας, που μάς έκλεψαν
 κι ή θύμηση άπ'τό τελευταίο λιόγερμα και τά βουνά, γύρω, δικά μας.

Μακριά, πολύ μακριά, υπάρχουν. Πρέπει νά υπάρχουν.
 Σά νά μπορώ ν' άφουγκραστώ τό γέλιο σου, ζανός, πίζω άπ'τούς λεκιασμένους
 τόχους.

Κάποτε που όλαθά μαθευτούνε
 που θ' άναλιώσει πάλι τό παγωμένο κέντρο της μήνης
 -τόρα παντού "ή κατάθεσή μου, νά θυμάμαι τί είπα στην κατάθεσή μου"-
 καιθά ξανάρθουνε τά χρώματα -Γωας-
 κάποτε που θ' άνοιχτούν οι πόρτες των τάφων, των σπιτιών, των φυλακών, των νόμων,
 νά λογαριάσουμε τους νεκρούς μας, νά μοιραστούμε τά καινούρια μας τραγούδια,

κάποτε
 θά μάθεις κι έσύ
 τά ύπδλοια
 θά θυμηθείς και
 έσύ
 μακριά, πολύ μακριά, είσαι ή ζωή,
 θά είσαι,
 μακριά,

τότε
 έγά οέθά υπάρχουν.

II

Kumbhe, kord hantse, kumbhe hantse
 Kumbhe, kord hantse, kumbhe hantse
 Kumbhe, kord hantse, kumbhe hantse

Kumbhe, kord hantse, kumbhe hantse
 Kumbhe, kord hantse, kumbhe hantse

Kumbhe, kord hantse, kumbhe hantse
 Kumbhe, kord hantse, kumbhe hantse
 Kumbhe, kord hantse, kumbhe hantse

Kumbhe, kord hantse, kumbhe hantse
 Kumbhe, kord hantse, kumbhe hantse

Kumbhe, kord hantse, kumbhe hantse
 Kumbhe, kord hantse, kumbhe hantse

Kumbhe, kord hantse, kumbhe hantse
 Kumbhe, kord hantse, kumbhe hantse

III

Ὁ χρόνος παραμορφώθηκε. Τὰ χρόνια ποῦ ἔρχονται παραμορφώθηκαν.
Ξέρεις ποῦ εἶ με βρεῖς.

Ἐγώ δ' φόβος, ἔγώ δ'θάνατος
ἔγώ ἢ μνήμη ἀνήμερη,
ἔγώ ἢ εὐθυμία τῆς τρυφερότητας τοῦ χερσιῶ σου
ἔγώ ἢ κατῆδες τῆς χαλασμένης μας ζωῆς
θά πολιτοῦμαι τό "καταίε τῆ δουλειά σου" μέ τήν ἀγωνία μου
θά θρηματίζω τόν ἕνα τους μ' ἄπειμα, φρικιαστικά βεγγαλικά,
σφαίρες ἀμέτρητες θά πέφτουν στούς ἀδιάφορους διαβάτες
ἔσπου ν' ἀρχίσουν νά σφαδάζουν
ἔσπου ν' ἀρχίσουν ν' ἀναρωτιοῦνται.
Ἔμεινα ἐξέθ' ἔθ' μποροῦν νά μέ σκοτώσουν.

"Ὅμως, θάρρῳ, οἱ μόνοι ποῦ-ἔως-καταλάβουν ἔναί τὰ παιδιά,
πλοῦσια ἀπ' τήν κληρονομιά μας
πρώτη φορά
τά παιδιά
οὐλητά στή μνήμη, οὐλητά σέ μάς,
θά διαβάσουν -ἔως- ἔγκαιρα τ' ἀόξετα μηνύματα τῶν προτελευταίων ναυγῶν,
διορθώνοντας τά λάθ', εὐφροντας τά φέλατα,
ὀνοματίζοντας σωστά,
χωρίς ρομαντισμούς, τά παιδιά, χωρίς ἀναγραμματισμούς ἡλικίας,
σημασιμένα ἀπό τήν ἀστραπή τῆ γνώση τῆς μοναξιάς τῆς ὄντας ποῦ σέ μάς ἔργησε
τόσο πολύ ναρθεῖ.

Κι ἄν τώρα σέ γυρεῖ ἀπελιπισμένα στό πελάγιο κήματα τῆς ἀγρυπνίας μου
κι ἄν τώρα κίε ποῦ ἀνασάλω φθάνει τ' ὄνομά σου, σέ ἐπιπέλα ἔρημι
ὅταν θ' ἀρχίσω νά γυρίζω στούς σκοτεινοῦς ὁδμούς τοῦ κόσμου,
μέ μόνο μιά φοδύτα φεγγαρόπετρες νά μ' ὀδηγοῦν,
τυφλώνοντας τόν κόσμο μέ τίς λάμψεις τοῦ τρελλοῦ γέλιου τῆς καλόγριας ποῦ κρα-
τούσε τά κλειδιά,

κουφαίνοντας τόν κόσμο μέ τόβς ἤχους τῆς ταράτσας
μέ τίς κραυγές ἐς αὐτῶν ποῦ βασανίστηκαν κι αὐτῶν ποῦ βασανίζουν,
τραντίζοντας τόν κόσμο μέ τή γλώσσα τούτη τοῦ θανάτου,

ἔως ἐξέθ' ὄχι βρεῖ τό ὄρμη στό δικό σου τό λαβρίνθο,
ἔως ἐξέθ' τότε θά στέκεσαι, πέρησαν ἐντερῖ, στό σταυροδρόμι τοῦ κόσμου,
μ' ὄλους τοῦς ποταμούς νά φτάνουν μυστικά στίς ρίζες σου,
ἔως τότε τά παιδιά σου, μαζί μ' ἄλλα τά παιδιά,
νά προλάβουν τόν καιρό καί τή ζωή-μιά στιγμῆ πρίν ἀπ' τό χάος.

Καί κιά δέ εὐχέι μένει τίποτ' ἀπό μένα
οὔτε ἡ τόψη ποῦ ἔμελλε νά γίνω
οὔτε τό ἔγγιμά μου στό χέρι σου
οὔτε τό πιδ δικό μου, ἡ γλώσσα μου,
μέ θάρρῳ διαχρῆθ' ὀδλους τοῦς ποταμούς τοῦ κόσμου,
φάχωγγράθει τ' ὄνομά σου ὅ' ὄλα τά χιόνια τῶν γκαρεμῶν
φάχω διασχίσει τό σκοτάδι, ποῦ φοβόμουν, ὡς τήν ἄλλη ὄχθη
καί τό κορμί μου -ἔως- νεκρό, μέ πάλι ἄκλειρο
θ' ἀναπαύεται
μέ γόρω του τῆ εὐθυμῆ σου καί τῆ λιόλουστη ζωῆ.

I

Καθώς τό παιδί ποῦ σημαδεύεται ἀπ' τὴν πρώτη γνώση τῆς μοναξιάς,
δ καιρὸς κι ἡ ἀκαντοχή θά κάνουνε συντρίμια τὴν καρδιά μου
καὶ σὰν χάσει γιὰ πάντα τοὺς ὁρμούς, τοὺς ὁρμούς μου, σὰ θά μ' ἀνοίξουνε νά
βγῶ ἀπὸ ἐδῶ.

θά γυρίσω γυρευοντάς σε παντοῦ, στὰ ἰσοπεδωμένα τοπία, στὰ κομματάκια ἐκείνου
τοῦ καθρέφτη, στὶς σπα-
ταλημένες ματιές,

νά βρῶ ξανά τό πρόσωπό σου, τὴν καρδιά μου
γυρευοντας
καὶ θά μιλῶ μονάχα τούτη τῆ γλῶσσα ποῦ ἦταν κάποτε δική μας
ποῦ ἦταν κάποτε τό μόνο δικό μας ποῦ μᾶς εἶχε ἀπομείνει
μέσα στοὺς ἰσκιούς τῶν νεκρῶν
χρυσμάτων τῶν νεκρῶν
εἰκότων
ὅταν οἱ νύχτες μας ἦταν ἀπλά ἐπεισόδια τῆς μεγάλης
νύχτας ποῦ ἄρχισε πρὶν-πρὶν καιρὸς;

Πῶς νά μετρήσω τὸν καιρὸ ἐδῶ μέσα, τίς σεληνιακές του διαλέψεις, τ' ἀστρικά του
πηδήματα,
πῶς νά μετρήσω τὴν πορεία μου, τεθλασμένη, τὴν ἀπρόβλεπτη τροχιά τῆς ἀπουσίας σου,
μέσα σὲ τούτο τό ἀμελικτό ἐλαστικόπλοιο
μέσ' στὴν καρδιά τῆς πόλης ποῦ ἦταν κάποτε δική μου
καὶ τώρα τὴν ἐξουσιάζουνε τὰ τάνηξ;

Ἐφτάπλοιο τό χάος, στεγανό, πολιορκημένο μέσα κι ἔξω ἀπὸ τό ἔθρο μὲ τὰ χίλια πρόσωπα,
Οἱ κραυγές τῶν ἀνιπτῶν κοπάζουν κάθε βράδυ στὶς πεντέμισο,
Οἱ σειρήνες λεηλατοῦν κάθε βράδυ τὴ σιωπή
Οἱ κοιμισμένοι κάθε βράδυ ἀνεξιχνίαστοι νεκροί,
Καὶ πάλι, πάντα ποῦ εἶναι τὰ χέρια σου; ἡ φωνή σου ποῦ;
θ' ἀντέξουν κι ἀπόψε τὰ τοιχώματα; ἢ θά χυμίζει τό σκοτάδι;

Πῶς νά μετρήσω;

Καθὼς ἡ πρώτη γνώση τῆς μοναξιάς ποῦ σημαδεύει-ἔφηβο κιόλας- τό παιδί
ἡ ἀπουσία σου καρφώθηκε μαχαίρι κατακόρυφο στὸ χωροχρόνο μου
ἀνοίξε ἀπὸ παντοῦ ξετρελαμένα στόματα ἡ ἀσχήμια, ποῦ ἐνεβρεθεί, νά μὲ καταβροχθίσει,
δ κληρωμένοι χρόνοι σπαρταράει μ' ἀφύσικα τινάγματα,
ἡ μελλοθάνατη εἰμ' ἐγὼ ὅτις π' ἀντί τ' αὐ
καὶ γύρω μου, παντοῦ, καταμεσὶς, κατάστηθα, στὸ χάος, ~~στὴν καρδιά μου,~~
αἰμόσυρες οἱ τροχιές ἀπὸ τὴν ἀδυσίτητα στὸ φῶς, ἀπ' τὸ φῶς στὴν τύψη, στὸ μοιραλδῆ
κι ἀπὸ κεῖ στὸν ἄλλο φῶς.

Νά σοῦ τραγουδήσω;

Νά κι ἡ φωνή μου, πῶς ἀγαποῦσες, μαχαίριμένη.
Φύκια τῶν οὐρανῶν μέσ' στὴν ἀγρόκνια τὰ μαλλιά μου, πῶς ἀγαποῦσες,
τὰ χέρια μου πλοκάμια ἀπελπιωμένα
κι ὅπου κι ἂν φάξω δὲ σὲ βρίσκω πιά.

Τετράγωνα κομμάτια σκοταδιῶ ἴσως ἀπ' τὰ οὐδερὰ

ἢ Ραμιόσσην προδομένη, προδοσία, μαχαίρι στὴν καρδιά
τὸ πληγιασμένο φῶς μετὰ τίς ὀεία, οἱ ὄθρυβοι ἀνεξήγητοι, οἱ ἄνάσες,
ἢ ὄχως νύκτα θυοία, ἡ πολιορκία, ἡ ἀπουσία, τό ταίγερο τοῦ φρονουρῶ.

II

Μακριά, πολύ μακριά, έκτογεται ή ζωή
 φηλά, πολύ φηλά, λάμπουν τά φωτα -ίως-
 τά φωτα, ποδ μάς Έκλεφαν, της πολιτείας, ποδ μάς Έκλεφαν
 κι ή θύμηση έπ' τό τελευταίο λιόγεμα καί τά βουνά, γύρω, δικά μας.

Μακριά, πολύ μακριά, υπάρχεις. Πρέπει νά υπάρχεις.
 Σά νά μπορώ ν' άρουγκραστώ τό γέλιο σου, ζανό, πλώ έπ' τούς λεκιασμένους
 τούχους.

Κάποτε ποδ όλα θά μαθευτύνε
 ποδ θ' άναλυώσει πάλι τό παγωμένο κέντρο της μνήμης
 -τάρα παντού "ή κατάθεσή μου, νά θυμάμαι τί είπα στην κατάθεσή μου"-
 καί θά ξανάρθουνε τά χρώματα -ίως-
 κάποτε ποδ θ' άνοιχτούν οί πόρτες των τάφων, των σπιτιών, των φυλακών, των νόμων,
 νά λογαριάσουμε τούς νεκρούς μας, νά μοιραστούμε τά καινούρια μας τραγούδια,

κάποτε
θά μάθεις κι έσού
τά υπόλοιπα
θά θυμηθείς καί
έσού
 μακριά, πολύ μακριά, είσαι ή ζωή,
θά είσαι,
 μακριά,

τότε
έγώ δέ θά υπάρχω.

Ὁ χρόνος παραμορφώθηκε. Τὰ χρόνια ποὺ ἔρχονται παραμορφώθηκαν.

Ξέρεις ποὺ θὰ μὲ βρεῖς.

Ἐγὼ δὲ φόβος, ἐγὼ θάνατος

ἐγὼ ἡ μνήμη ἀνήμερη,

ἐγὼ ἡ θύμησις τῆς τρυφεράδας τοῦ χερτιῶ σου

ἐγὼ ἡ κατιδὴς τῆς χαλασμένης μας ζωῆς

θὰ πολιορκῶ τὸ "καίταζε τὴ δουλειὰ σου" μὲ τὴν ἀγνῶνιά μου

θὰ φρυματίζω τὸν ὕπνο τους μ' ἄσπεμα, φρικιαστικὰ βεγγαλιὰ,

σφαίρες ἀμετρητὲς θὰ πέφτουν στοὺς ἀδιάφορους διαβάτες

ἔσπου ν' ἀρχίσουν νὰ σφαδάζουν

ἔσπου ν' ἀρχίσουν ν' ἀναρωτιοῦνται.

Ἦμένα δὲ θὰ μποροῦν νὰ μὲ σιοτώσουν.

"Ὁμως, θάρρῳ, οἱ μόνοι ποῦ-ἴσως-καταλάβουν θᾶναι τὰ παιδιὰ,

πλοῦσα ἀπ' τὴν κληρονομιά μας

πρῶτη φορὰ

τὰ παιδιὰ

σκληρὰ στὴ μνήμη, σκληρὰ σὲ μᾶς,

θὰ διαβάσουν -ἴσως- ἐγκαίρως τ' ἀόξεια μηνύματα τῶν προτελευταίων ναυαγῶν,

διορθώνοντας τὰ λάθη, σβήνοντας τὰ φέματα,

ὀνοματίζοντας σωστά,

χωρὶς ρομαντισμούς, τὰ παιδιὰ, χωρὶς ἀναγραμματισμούς ἡλικίας,

σημαδεμένα ἀπὸ τὴν ἀστραπή τῆς γνώσεως τῆς μοναξιάς τῆς δύναμης ποῦ σὲ μᾶς ἔργησε

τόσο πολὺ ναρθεῖ.

Κι ἂν τώρα σὲ γυρεῖ ἀπελλιόμενα στὰ πελάγια κήματα τῆς ἀγρόπνιας μου

κι ἂν τώρα κἀνε ποῦ ἀνασάνω-βγαίνει τ' ὄνομά-σου, σὲ ἐπι-καλιέμαι

ὅταν θ' ἀρχίσω νὰ γυρίζω στοὺς σκοτεινοὺς ὁδμούς τοῦ κόσμου,

μὲ μόνο μιὰ φοβχτα φεγγαρόπετρες νὰ μ' ὀδηγοῦν,

τυφλώνοντας τὸν κόσμο μὲ τὶς λάμψεις τοῦ τρελλοῦ γέλιου τῆς καλόγριας ποῦ κρα-

τούσε τὰ κλειδιά,

κουφαίνοντας τὸν κόσμο μὲ τοὺς ἤχους τῆς ταράτσας

μὲ τὶς κραυγὲς εἰς αὐτῶν ποῦ βασανίστηκαν κι αὐτῶν ποῦ βασανίζονται,

τραντάζοντας τὸν κόσμο μὲ τὴ γλῶσσα τούτη τοῦ θανάτου,

ἴσως ἐσὺ θᾶχεις βρεῖ τὸ ὄροδο στὸ δικό σου τὸ λαβύριθο,

ἴσως ἐσὺ τότε θὰ στεκεσαι, κερήσανο δέντρο, στὸ σταυροδρόμι τοῦ κόσμου,

μ' ὄλους τοὺς ποταμούς νὰ φτάνουν μουσικὰ σὲς ρίτες σου,

ἴσως τότε τὰ παιδιὰ σου, μαζὶ μ' ὅλα τὰ παιδιὰ,

νὰ προλάβουν τὸν καιρὸ καὶ τὴ ζωὴ-μιὰ στιγμή πρὶν ἀπ' τὸ χάος.

Καὶ πιά δὲ θᾶχει μένει τίποτ' ἀπὸ μένα

οὔτε ἡ τύχη ποῦ ἔμελλε νὰ γίνω

οὔτε τὸ ἄγγιγμέ μου στὸ χέρι σου

οὔτε τὸ πιὸ δικό μου, ἡ γλῶσσα μου,

μὰ θᾶξω διασχεθεῖ σ' ὄλους τοὺς ποταμούς τοῦ κόσμου,

θᾶχωνγρᾶφει τ' ὄνομά σου σ' ὅλα τὰ χιόνια τῶν γκρεμῶν

θᾶξω διασχολεῖ τὸ σιοτάδι, ποῦ φοβόμουν, ὡς τὴν ἄλλη ὄχθη

καὶ τὸ κορμί μου -ἴσως- νεκρὸ, μὰ πάλι ἀέριο

θ' ἀναπαύεται

μὲ γῶμα τοῦ τῆ θύμησῆ σου καὶ τῆ λιλόλυστη ζωῆ.

Γυναικεῖς
Φοταεῖς
ΑΒΕρωρ

I

Καθὸς τὸ παιδί ποῦ σημαδεύεται ἀπ' τῆς πρώτης γνώσεως τῆς μοναξιάς,
ὁ καιρὸς κι ἡ ἀπαντοχὴ θά κάνουνε συντριμμία τὴν καρδιά μου
καὶ θά'χα χάσει γιὰ πάντα τοὺς ὀρμούς, τοὺς ὀρμούς μου, σὰ θά μ' ἀνοίξουνε νὰ
βγῶ ἀπὸ ἐδῶ.

Ἢ γυρίζω γυρευτότας σε παντοῦ, στὰ ἰσοπεδωμένα τοπία, στὰ κομματάκια ἐκεῖνου
τοῦ καθρέφτη, στὶς σπα-
ταλημένες ματιές,

νὰ βρῶ ξανά τὸ πρόσωπό σου, τὴν καρδιά μου
γυρευτότας
καὶ θά μιλῶ μονάχα τούτη τῆ γλώσσα ποῦ ἴταν κάποτε δική μας
ποῦ ἴταν κάποτε τὸ μόνο δικό μας ποῦ μᾶς εἶχε ἀπομείνει
μέσα στοὺς ἴσκιους τῶν νεκρῶν
χρωμάτων τῶν νεκρῶν
εἰκόπων
ὅταν οἱ νύχτες μᾶς ἴσαν ἀπλὰ ἐπεισόδια τῆς μεγάλης
νύχτας ποῦ ἄρχισε πρὶν-πρῶσον καιρὸς;

Πῶς νὰ μετρήσω τὸν καιρὸ ἐδῶ μέσα, τίς σεληνιαίες τοῦ διαλεξίσεις, τ' ἄστρικά τοῦ
πυρήματα,
πῶς νὰ μετρήσω τὴν πορεία μου, τεθλασμένη, τὴν ἀπρόβλεπτη τροχιά τῆς ἀπουσίας σου,
μέσα σὲ τούτο τὸ ἡμελικό ἐλαστικόπλοιο
μέσ' στὴν καρδιά τῆς πόλης ποῦ ἴταν κάποτε δική μου
καὶ τώρα τὴν ἐξουσιάζουνε τὰ τάνια;

Ἐπτάπλοιο τὸ χάος, στεγανό, πολιορκημένο μέσα κι ἔξω ἀπὸ τὸ ἔθρο μὲ τὰ χέλια πρόσωπα,
οἱ τραυγές τῶν ἀνίστων κοπάζουν κάθε βράδυ στὶς πεντέμισο,
οἱ σερπίνες λεηλατοῦν κάθε βράδυ τὴ σιωπὴ
οἱ κοιμημένοι κάθε βράδυ ἀνεξιχνίαστοι νεκροί,
καὶ πάλι, πάντα ποῦ εἶναι τὰ χέρια σου; ἢ φωνὴ σου ποῦ;
ὅ' ἄντὸς ἔν κι ἀπόψε τὰ τοιχώματα; ἢ θά χιμίζει τὸ σινοῦδι;

Πῶς νὰ μετρήσω;

Καθὸς ἡ πρώτη γνώση τῆς μοναξιάς ποῦ σημαδεύει-ἔφηβο κίβλας- τὸ παιδί
ἢ ἀπουσία σου καρφώθηκε μαχαίρι κατακόρυφο στὸ χωροχρόνο μου
ἄνοιξε ἀπὸ παντοῦ ζετρελλωμένα στόματα ἢ ἀσχηρία, ποῦ ἐνεδρεβεῖ, νὰ μὲ καταβροχθεῖ,
ὁ πληγωμένος χρόνος σπαρταρεῖ μ' ἀφύσικα τινάγματα,
ἢ μελλοθάνατοι εἰμ' ἐγὼ
καὶ γύρω μου, παντοῦ, καταμεσὲς, κατάστηθα, στὸ χάος, στὶς πληγές σου,
αἰμόσυρτες οἱ τροχιές ἀπὸ τὴν ἀουδότητα στὸ ἔθρο, ἀπὸ τὸ ἔθρο στὴν τῆψη, στὸ μοιρολόι
κι ἀπὸ κεῖ στὸν ἄλλο ἔθρο.

Πά σου τραγουδῶμαι;

Πά κι ἡ φωνή μου, πῶς ἀγαποῦσες, μαχαίριμένη.
Φόκια τῶν οὐρανῶν μέσ' στὴν ἑγρήνια τὰ μαλλιά μου, πῶς ἀγαποῦσες,
τὰ χέρια μου πλοκάμια ἀπελπισμένα
κι ὅπου κι ἂν εἶμαι δὲ σὲ βρῶμαι πιά.

Τετράγωνα κομμάτια σκοταδιῶν κίωσ' ἀπ' τὰ εἴθερα

ἢ θαμνοσύνη προδομένη, προδοσία, μαχαίρι στὴν καρδιά
τὸ πληγωμένο ἔως μετὰ τίς ἔβκα, οἱ ἔθροβοι ἀνεξήγητοι, οἱ ἄνδρες,
ἢ ὄχιως νύχια θυσία, ἢ πολιορκία, ἢ ἀπουσία, τὸ τοιγέρο τοῦ φρουροῦ.

Καί θά μιλή μονάχα τούτη τῆ γλώσσα.

"Πῶς ἄλλαξε αὐτό τό παιδί", θά λένε οἱ ἄλλοι,
κοιτώντας με μέ τό μοναδικό μάτι τοῦ τουρίστα Κούλαπα,
ζητώντας μου νά τοῦς μιλήσω γιά ἤρωες,
κοιμώντας, οἱ ἄλλοι, τίς δαιδαλικές νύχτες ποῦ θά οὐριάζει ἀπό παντοῦ ἡ προδοσία
σκεπάζοντας τά τόνικς, τ' ἡεροπλάνα, τό ἔθρο, τό σῆμα τοῦ φρουροῦ,
τίς νύχτες, χωρίς ἐσένα, ποῦ θά οὐριάζει ἡ προδοσία ἀπό παντοῦ,
ποῦ θά οὐριάζουν τά συντρίμια τῆς καρδιάς μου,
σκαρπιτισμένα, σάν τά παιδιά τῆς Σηροβίας, ἀπ' τά πέρατα τῆς γῆς καί τῆς ἀπόγνωσης.

Τίς νύχτες, χωρίς ἐσένα, πούθενά.

Γιατί κι ἐσένα θά σ' ἔχω χάσει
στό κινούμενο σκοτάδι
ὅπως κι ἐμένα
ὅπως καί τόν ἀγῶνα
ποῦ ὄνταν "ὀδοσολογ ἄλλα ἄρατος"
κι ἤθεθε νά γίνει σκαρπιτισμένο σταφύλι.

Χαρίς ἐσένα, πῶς;

Σάν τήν πρώτη μοναξιά, ποῦ ἡ γνώση τῆς χαράζει γιά πάντα τό παιδί,
τό σῆμα μου θά ~~ὀλοκρῶται~~, τά κῆτάρά μου, ἕνα ~~πρός~~ ἕνα θ' ἀποσυνδέθουν
πάνω σέ τότο τό κρεβάτι τοῦ Προκροστῆ, τόν καιρό,
τό σῆμα μου, ἡλικιῆ κηλίδη, θά ἐκτραγεῖ
γράφοντας τ' ὄνομά σου σ' ἄλους τοῦς οὐρανοῦς,
τά κῆτάρά μου, ἕνα πρὸς ἕνα θά κινήσουν νά μοιλιόσουν τοῦς ἀνθρώπους
μέ τήν ἡλικία τῆς δόνησης, μέ τό μαρὶ καπνοῦ τοῦ οὐλινοῦ πῶς ἀπ' τά σῆθερα.

θά στελῶ τὰ ~~ἄντρά~~ μου νά ταράξουν τό νοικοκυρεμένο ὕπνο τους
θά στελῶ τὸ ~~ἄντρά~~ νά φυλιάσει στίς ἀνύπνιτες καρδιές τους → **ΚΑΤΙΣ ΤΟΥ**
κι ὅταν θαρθεῖ ἡ ἐπάλληλος γιά καταμέτρηση
"ὀραπέτευσε", θά πουν οἱ ἄλλοι,
καρεξηγώντας τό θῆνατό μου.

Καί μόνο ἐσύ θά ξέρεις,
μόνο ἐσύ θά θυμάσαι τὰ χέρια μου,
τό θολό παράπονο τοῦ σκυλιῦ ἔξω ἀπὸ τῆ φυλακῆ,
τίς κραυγές των παιδιῶν πάνω στήν ταρῶτα,
τήν ἀπόγνωση τοῦ κινέζικου πορτραῖτα,
τά ἑλληνικά ἀνίγματα-"τί εἶν' αὐτό ποῦ ἀνεβαίνει μέ τὰ πόδια καί τό κατεβάζουν
μέ κουβέρτα"-

καί μόνο ἐσύ θά ξέρεις
πῶς, ποῦ χάθηκε τό κορμί μου,
~~πῶς ἔγινε~~ ἡ φωνή μου, ~~πῶς~~ ἡ ἀγ. ὕπνια μου,
τί ἴχους ἔχει ὁ ἔθρος κι ἡ ἀπόγνωση τῆ προδοσια

"Θεέ μου **καὶ** τί νά γίνικαν τοῦ κόσμου οἱ ἀντρεωμιένοι;"

Μονάχα ἐσύ θά ξέρεις.

Ἰσὼ θά μιλή τούτη τῆ γλώσσα.

ποῦ σκαρπιτε

II

Μακριά, πολύ μακριά, άκούγεται ή ζωή
 φηλά, πολύ φηλά, λάμπουν τά φώτα -ΐσως-
 τά φώτα, ποῦ μάς έκλεψαν, τής πολιτείας, ποῦ μάς έκλεψαν
 κι ή θόνηση άπ' τό τελευταίο λιγέριμα καί τά βουνά, γύρω, δικά μας.

Μακριά, πολύ μακριά, υπάρχουν. Πρέπει νά υπάρχουν.
 Γά νά μπορώ ν' άπουγραστώ τό γέλιο σου, ξανθό, πύσω άπ' τούς λεκιασμένους
 τοίχους.

Κάποτε ποῦ όλα θά μαθευτοῦνε *ή πιστευμένη μήνη*
 ποῦ θ' άνωλιώσει πάλι ~~τό άσπύρο κέντρο τής νύχτας~~
 -τάρα παντού "ή κατάθεσή μου, νά θυμάμαι τί είπα στήν κατάθεσή μου"-
 καί ~~ού~~ ξανάρθουνε τά χράματα -ΐσως-
 κάποτε ποῦ θ' άνοιχτούν οί πόρτες τῶν τάφων, τῶν σκιτιῶν, τῶν φυλακῶν, τῶν νόμων,
 νά λογαριάζουμε τούς νεκρούς μας, νά μοιραστοῦμε τά καινοβρία μας τραγούδια,

κάποτε
 θά μάθεις κι έσύ
 τά ύπόλοιπα
 θά θυμηθεῖς καί
 έσύ
 μακριά, πολύ μακριά, είσαι ή ζωή,
 θά είσαι,
 μακριά,

τότε
 έγώ οέ θά υπάρχω.

Handwritten text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

Handwritten text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

III

• Ο χρόνος παραμορφώθηκε. Τά χρόνια που έρχονται παραμορφώθηκαν.
 Ξέρεις που θα με βρεις.

• Εγώ δ φόβος, εγώ δ'θάνατος

εγώ η μνήμη ανήμερη,

εγώ η θύμηση της τρυφεράδας του χεριού σου

εγώ η καρδιάς της χαλασμένης μας ζωής

θα πολιτορωμώ το "καίταζε τη δουλειά σου" με την άγνωση μου

θα θρυμματίζω τον ύπνο τους μ' άσπενα, φρικιαστικά βεγγαλικά,

σφαίρες άμετρητες θα πέφτουν στους άδιάφορους διαβάτες

ώσπου ν' άρχίσουν να σφαλιάζουν

ώσπου ν' άρχίσουν ν' άναρωτιούνται.

• Ήμένα δε θα μπορούν να με σκοτώσουν.

• Όμως, θαρρώ, οι μόνοι που-ίσως-καταλάβουν είναι τα παιδιά,

κλόβια απ' την κληρονομιά μας

πρώτη φορά

τά παιδιά

σιληρά στη μνήμη, σιληρά σε μάς,

θα διαβάσουν -ίσως- έγκαιρα τ' άόξεια μηνύματα των προτελευταίων ναυαγών,

διορθώνοντας τά λάθη, σβήνοντας τά φέματα,

όνοματίζοντας σωστά,

χωρίς ρομαντισμούς, τά παιδιά, χωρίς άναγραμματισμούς ηλικίας,

σημαδεμένα από την άστραπή τη γνώση της μοναξιάς της όθυνας που σε μάς άρτησε

τόσο πολύ ναρθεί.

Κι αν τώρα σε γυρεύω άπελειομένη στα πελώρια κήματα της άγροπνίας μου

κι αν τώρα κείσε που άνασαινώ ~~μελναι δνομά σου~~ → σε **ΕΠΙΚΑΛΙΕΜΑΙ**!

όταν θ' άρχισω να γυρίσω στους σκοτεινούς δρόμους του κόσμου,

μέ μόνο μια φούχτα φεγγαρόπετρες να μ' οδηγούν,

τυφλώνοντας τον κόσμο με τις λάμψεις του τρελλού γέλιου της καλόγριας που κρα-
 τούσε τά κλειδιά,

κουβαλώνοντας τον κόσμο με τούς ήχους της ταράτσας

μέ τις κραυγές ες αύτων που βασανίστηκαν κι α' των που βασανίζουν,

τρανάζοντας τον κόσμο με τη γλώσσα τούτη του θανάτου,

ίσως έσύ θαχεις βρει τό δρόμο στο δικό σου τό λαβύρινθο,

ίσως έσύ τότε θα στέκεσαι, περήγανο άνετρο, στο σταυροδρόμι του κόσμου,

μ' όλους τούς ποταμούς να φτάνουν μυστικά στις ρίζες σου,

ίσως τότε τά παιδιά σου, μαζί μ' όλα τά παιδιά,

να προλάβουν τον καιρό και τη ζωή-μιά στιγμή πριν απ' τό χάος.

Και πιά δε θαχει μελναι τίποτ' από μένα

ούτε η τόψη που έμελλε να γίνει

ούτε τό άγγιγμά μου στο χέρι σου

ούτε τό παιδί δικό μου, η γλώσσα μου,

μά θαχω διαχυθεί σ' όλους τούς ποταμούς του κόσμου,

θαχωγράψει τ' όνομά σου σ' όλα τά χιόνια των γκρεμών

θαχω διασχίσει τό σκοτάδι, που φοβόμουν, ως την άλλη όχθη

και τό κορμί μου -ίσως- νεκρό, μέ πάλι έκείριο

θ' άναπαύεται

μέ γόρω του τη θύμησή σου και τη λιάλουτη ζωή.

JANVIER 1968

PRISON AVEROFF

« La composition de "l'Épiphanie", et la lecture du recueil de Seféris m'avaient fait redécouvrir avec délices cette poésie. Les jours suivants, je pris pour thème le poème « Mythologie », dont je choisis quatre extraits. J'en composai la musique dans un état de tension extrême, et malgré les conditions de création particulières — pour ne pas dire exceptionnelles — de la vie pénitentiaire mais les camarades de détention faisaient leur possible pour créer autour de moi le climat le plus propice. Sitôt qu'ils me voyaient tourner le dos et me pencher sur l'appui de la fenêtre pour écrire, ils faisaient silence à l'instant. Le cycle de ces quatre poèmes de « Mythologie » fut achevé vers le 9-10 janvier 1968 et Tournay, le directeur de la prison, put noter dans la marge de la composition, à l'encre rouge : « Autorisation de le faire sortir, le 18-1. 1968. » *

MYTHOLOGIE

* extrait du livre "LA PETITE" Editions Flammarion

LONDON 2012

MEZL HILL

19 COREYBOOK CROFT

W. HANDBOOK

OPERA
Stockholm

AEION ESTI 18
EPIPHANIE-AVEROF

NÄR STRIDSVAGNARNA
FÖRVANDLATS TILL SKROT

Opera byggd på Mikis Theodorakis musik
Librettör Pi Lind

Musik: Mauthausen Assa Asmaton, Andonis Drapetis Kokkoko
March of the spirit 1.-7
In a state of Siege.

Love and Death poetry (by Mavilis & Theodorakis)
(Mezzo-Soprano och stråkorkester)

Greek carnival, ballet suite

Suite nr 3 (Solomes) Sopran kör och orkester

The ballad of the dead brother

Three songs of the patriotic Front.

Songs for Andreas

OPER A
Backstage

Epigram - Verse
18

MR. STEINBERGER'S
POETRY TILLER

Opera byed by Miss Theodor's work
Lipstick M. Lind

Music: Kaufmann Anna Amster, Adanta Theodor's Kokoko
March of the spirit 1-7
In a state of Siege.

Love and Death poetry (by Navilla & Theodor's)
(Meno-Soprano and orchestra)

Greek carnival, ballet suite

Suite nr 3 (Solomon) Soprano for orchestra

The ballet of the dead brother

These songs of the poetical front.

Songs for Andras

OPERA

SOCKS

WHEN YOUR TANKS HAVE TURNED TO JUNK

Opera based on the music of Mikis Theodorakis
Libretto : ~~Bill~~ Pi Lind

ACT 1

A boy grows up in a country under dictatorship. The boy is exposed to a systematic education from the state. He learns to hate everything that a free world regards as beautiful and valuable: loyalty towards friends, family and workmates. Free debate, possibility for free ~~choice~~ choice of work, and of political residence. The values of the state are deeply impressed upon the child. Indoctrination is shown in a violent way.

ACT 2

The boy grows up and meets a woman. His first love makes him ~~have~~ develop his own thoughts. The woman, also grown under the same circumstances, starts in turn to question the values she has been forced to ~~live~~ live under ~~circumstances~~ while growing up.

The two of them begin to discover the world, to discover their isolation. ~~The~~ awakening of others is also described in this act. Forbidden music, art, books that have been forbidden before, are now being brought into the country by unsuspecting tourists, thus being also available to the people.

Tourists are coming into the country at the instigation of the state.

Tht econtact with the outer world results in that more and more people in the country feel like starting minor revolts. The state has not shown any reaction yet.

The man starts now writing songs that become popular. The songs are declared prohibited. Not for the sake of the text but because people listen to them.

ACT 3

A long time has gone. The tanks shown in the beginning are now rusting. But music continues to live..

The state becomes all the more without power as it is getting more and more isolated. Its ex-allies have now deserted it. People starts now in this state to revolt against oppression.

But song is stronger than the tanks. The revolt spreads ~~out~~. It tries to defend ~~it~~ itself by meaningless and violent political purges.

Tortures and Persecution are depicted.

The man and the woman lead the growing revolt.

ACT 4

The fall of the old dictatorship is described. The peoppe start building up a new society.

The last act will show the risks that exist for the growth of a new overclass, new masters.

The man and the woman become arrogant but are put into place by those who have elected them. This shows that we never are free from our origins, our initial influences.

Note : The music is not yet put into its right order. The scenes are individually ready yet. This outline is completely different from the original idea (which followed the history of Greece.) PI LIND:

